

Per la finestra del món, mirades diverses en vida

Les transicions entre els números són com salts en una vida. Portes que s'obren i d'altres que es tanquen; les idees persisteixen o es fonen en un no res, en un oblit, en un oblit temporal. Borrell i Restany. Dos personatges, un món al qual representen, amb una manera de fer, una voluntat pròpia d'exili i de projecció, entre la qualitat i la nació. Aquests han estat la nostra guia fins ara. El seu pensament i la seva acció personal, com la de tot un poble, des del que fila vora mar fins a l'empresària arrelada al país, han estat una mostra del que és possible, malgrat les dificultats, malgrat les diferències —altres dirien similitud o fins i tot *égalité*. Un com l'altre van travessar fronteres. Aquelles del seu cor, per deixar la terra; aquelles professionals, per cercar allò que l'estructura social del nord de Catalunya no els permetia; aquelles per on donar-se a conèixer i fer sentir la seva veu. Una sola veu i les de tota una terra.

Les fronteres són, doncs, més que simples barreres físiques. Són aquella rigidesa que portem a l'interior: prejudicis, judicis de valor, diferències, pors —físiques i mentals—, violències exteriors que *conviden* a seguir el camí... Tot i més fan les fronteres interiors. L'home es mou per la mirada i el sentiment, pel que veu i pel que percep, i acostuma a fer de la frontera un element físic, una raó exclusivament política i administrativa. I, més encara, un motiu econòmic. L'economia justifica la frontera. Ho feia i ho ha fet durant anys. Però, lluny de

traumatitzar els pobles veïns, les famílies o les llars que hi conviuen, aquests s'hi han acostumat tot desdibuixant-la, fent invisible la seva presència. Només l'Administració fa renèixer cada matí el record de la seva mida, el seu poder, i demostra fins a on poden arribar els seus tentacles. Tot i així, les fronteres, més que cap altre element geohistòric, són per definició *no-definitives*. Es mouen, voregen les mars, els arbres i els masos, els cementiris i els puigs, però es mouen. Són dinàmiques, geoestratègiques, necessàries, per tant, necessàriament mòbils i inestables. Tant se val el temps i la durada de la seva aparent *estabilitat*. De fet, com més s'incideix en elles, en les persones que les han de viure, de prop o de lluny, físicament o mentalment, més s'explicita la seva incoherència.

Mirmanda s'acompanya aquesta vegada de projeccions personals, humanes i de la natura, imatges d'horitzons, de ments creuades, de fites, de mars i camps envoltats de muntanyes, però també de cases i ovelles... o *fedes* per emprar un terme pirinenc i rossellonès alhora [f. Ovel·la fecundada (Pirineu)]... *fedes* de *feta*, les que donen a llum, o per apropar-nos a aquestes imatges... que revelen... són aportacions realitzades a través de la mirada d'Ernest Abentín, un fotògraf sense altra pretensió que captar la identitat de les vides pròpies i dels altres, els seus límits, els interiors i les fronteres que només existeixen en la retina del subconscient.

Deixar viure el subconscient és una de les úniques possibilitats de defugir el *confort* d'allò establert, per fer viure la realitat a partir d'associacions d'idees, potenciant visions creuades i fent aparèixer, lluny dels *clixés*, les *instantànies* d'un espai humà que està canviant. No pas des de les limitacions —polítiques o institucionals— d'un món que s'ha autoproclamat *real*, sinó a partir de les múltiples i complexes capes de projeccions, sensacions, ressentiments, pensaments o accions que funden allò humà. Aquest número de la revista *Mirmanda* vol ser un *retrat viu* d'aquesta consciència i naturalitat afronterera. Una simple innocència.

Des d'una (a)frontera, 31 de desembre de 2008